

Za těžkými kovy do Bat'ova

Když jsme poprvé zjistily, že na své Polaris tour zajíždějí Stratovarius jen do Zlína, první reakce byla... ach jo, to je daleko, tak to je neuvěřitelné (jsme z Jablonce nad Nisou). Ovšem první pozitivní zjištění bylo – že v pátek 29.1. jsou prázdniny. Tudíž... možná by se jet dalo, nějak tam přečkat do rána a v sobotu návrat...

No zkrátím to – samozřejmě se jelo. Z Jbc jsme vyrazily v osm ráno busem do Prahy, z Prahy po přesunu metrem na Hlavní nádraží vlakem do Zlína. Asi při nás stál Valo i všichni ostatní finští metaloví bohové, protože se navzdory všem výstrahám a předpovědím nekonala ani žádná sněhová kalamita, ani dopravní komplikace, dokonce i počasí si na dva dny odpustilo své potouchlosti a dalo si pauzu. Bus dorazil včas, České dráhy jely podle jízdního řádu, ve vlacích bylo dokonce i teplo, koleje nepopraskaly a ve Zlíně jsme vystupovaly jen asi s třiminutovým zpožděním. Najít Masters Of Rock Café taky nebyl problém, když už jednou vynalezli Google a tiskárny. Takže před půl třetí už jsme obsadily strategický stůl v kavárně hned u vstupu do sálu, zbylé volné židle obsadily bundami a baťohy, protože šatna fungovala až od půl sedmé, a spokojeně přečkaly dlouhé zbývající hodiny v teple a s výraznou podporou místního baru (kávu dělají výbornou, mají na výběr tři druhy ochucené Finlandie, ale nejlepší je stejně čistá, sice ceny ... no comment, voda za 28, ale to už bylo jedno).

Fajn bylo, že se mezi hosty, popíjejícími kupodivu v kavárně většinou pivo a čučícími do notebooků, rafinovaně maskovaly i obě předkapely. Kyperští Winter's Verge byli docela překvapení, že je české fanynky poznaly, ochotně se nechali vyfotit, podepsali nám kdeco a když jsme jim ještě zazpívaly refrén z Get Me Out, byli z nás kamarádi na celý zbytek večera. A přesně stejný pozitivní přístup měli i Tracedawn. Finská i kyperská angličtina se spolu s českou daly propojit do docela smysluplné konverzace ☺. Máme slušnou fotogalerii, protože jako jeden ze služebně nejmladších členů Stratovarius se mezi nás obyčejné smrtelníky přimíchal i Lauri Porra a strávil v baru většinu času před zahájením posledních příprav. Je to neskutečně milý a příjemný kluk. A navíc, jak jsme měly možnost poznat později, i úžasný hudebník – při jeho sólu na baskytaru mi spadla čelist kamsi hodně hluboko a dlouho jsem ji pak hledala... (:o)

Ale to už zase předbívám. Nevím, jaká situace panovala venku před sálem, kolik překupníků se na poslední chvíli snažilo udat skoupené lístky – ale vypadalo to, že je udali, protože bylo opravdu narváno. Jediným kazem na jinak skvěle klapající akci byla obsluha v šatně, která neuvěřitelně dlouho rozdělávala kroužky s čísly na jednotlivé věšáčky (aby je pak zase mohli sundat a vydávat nám), zatímco fronta lidí ověšených kabáty a bundami a batohy sahala až kdovíkam (já jako strategicky usazená jsem byla úplně vepředu, ale nervy to byly neskutečné). Do sálu začali pouštět už hodinu před zahájením – další plus pro pořadatele (třeba v listopadu v Praze v Roxy na koncertu Sonaty Arcticy otevřeli hlavní vchod až půl hodiny předtím, než začala hrát první předkapela). Harmonogram taky šlapal jak švýcarské hodinky a avizovaný začátek ve 20:00 opravdu začal ve 20:00 (nebo tak nějak, na minutu jsem to nesledovala).

Kypřani mě příjemně překvapili, už když jsem si sháněla „studijní materiály“, a naživo byli opravdu hodně dobří. Škoda, že dostali prostor jen pro pět písní – dvě ze staršího alba Eternal Damnation, titulku a překrásnou To You I Sail Tonight, kterou s nimi zpíval celý sál, a tři novinky z Tales Of Tragedy, sice jsem nezachytila názvy, ale to, co jsem slyšela, mi stačilo, abych si jejich nové CD hned o pauze šla koupit (ještě jsem pak sehnala i podpisy kapely na leaflet s texty). Večer rozjeli skvěle, klidně bych je poslouchala déle.

Kluci z Tracedawn se taky hodně snažili, ale můj šálek čaje to nebyl. A jak jsem se tak dívala kolem sebe, asi ani většiny ostatních, až na pár partiček juniorů u pódia. Finové hráli jako o život, až mi vytřepali všechny bublinky z perlivé Bonaquy, ale ten rozzlobený mladý muž na pódiu, co na nás hulákal a bušil se v prsa, mi byl nejsympatičtější v několika refrénech, kdy ze sebe vyloudil překvapivě příjemný a čistý zpěv. Tracedawn asi poznali, že zrovna pro tohle zlínské publikum nejsou až tak úplně to pravé ořechové – no jo, fanoušci Stratovarius už čítají pár generací, viděla jsem tam lidi, co museli pamatovat ještě původní sestavu se Strahlmannem a Lassilou, ale taky metalové rodiče s dětmi očividně ještě základní školou povinnými. Nevyměrem ☺

A pak se po nejdelší pauze ozvaly do ztemnělého sálu první tóny Destiny a další hodinu a půl jsem byla někde mimo časoprostor...

Povedlo se nám ukořistit setlist, takže nemusím improvizovat.

1. Destiny
2. Hunting High And Low
3. Speed Of Light
4. The Kiss Of Judas
5. Deep Unknown
6. A Million Light Years Away
7. Jens – variace na téma Bach
8. plynulý přechod do Winter Skies
9. Phoenix
10. sólo Matias a Lauri
11. Forever Is Today
12. Paradise
13. Will The Sun Rise
14. Eagleheart

-
15. Forever
 16. SOS
 17. Black Diamond

K jednotlivým písním je zbytečné se vyjadřovat, každý fan Strato je zná a kdo je nezná, tomu to stejně nepomůže. Nemělo to chybu. Proti předchozím několika koncertům bylo navíc SOS, ale zase vypustili Twilight Symphony, na kterou jsem se moc těšila. Snad příště.

Odpoledne jsme ze sálu zaslechly i King Of Nothing, tajně jsem doufala, že by ji mohli dát jako premiéru, na Polaris je to jedna z mých 11 nejoblíbenějších. Ale bohužel, slyšely jsme ji jen přes dveře. Aspoň tak.

Nezažila jsem Strato naživo s Timem Tolkkim, takže nemůžu srovnávat – ale když jsem slyšela, jak se Matias dokáže vypořádat s klasickými peckami jako Speed Of Light, vychutnala si jeho sólové duely s Laurim i Jensem a užívala si skvělou náladu na pódiu i v sále, jsem přesvědčená, že v téhle sestavě nám Stratovarius ještě připraví spoustu úžasných zážitků. Timo Kotipelto měl asi zubatou žiletku nebo poškrábané zrcadlo, protože mu na obličej zůstaly nějaké nedoholené partie... moc mu to slušelo. Nenechal nás v sále se ani chvíli flákat, nešetřil publikum ani kapelu a vyždímal ze všech maximum (jo, ždímat jsme se pak taky mohli...). A asi byl s výsledkem spokojen, protože nakonec nás jako bonus naučil y-ka-ko-ne a dal nám dostatečné množství pokusů, abychom dokázali být hlasitější než „takové malinké město, kde hráli v úterý...“ Bůůů-dapest ☺ .

S nadšeným sálem se Stratovarius rozloučili chvíli před půlnocí, ale pro nás, co nám to jelo v pět ráno, večer ještě zdaleka nekončil. Obě předkapely se opět vmísily mezi publikum a zanedlouho se v bělostném tričku objevil i Lauri a živě se zajímal o osud jedné z nás, která nevydržela drsné podmínky první řady a na posledních pár písniček mu zmizela z dohledu. Na oslavu jejího znovuzrození si s ní dokonce zatančil cosi jako „finské tango“☺. Nejvytrvalejší vytrvalci byli nakonec odměněni i setkáním s Timem, který si v přestávkách mezi focením a podepisováním dokonce stihl i vypít pivo. Zbylé tři členy kapely se nám bohužel odchytil nepodařilo (na vnučování se do zákulisí zase nejsme až tak vlezlé), Jorga jsme sice před vystoupením viděly nahoře v prosklené kukani konzumovat banány, ale nerozdělil se ☺.

Když oba autobusy kapel po poměrně riskantních manévrech na zaplněném parkovišti opustily areál, usoudily jsme, že tahle hospoda končí, a přesunuly se ještě na dvě hodiny do irské restaurace v hotelu Moskva, kde mají otevřeno do čtyř do rána. Snad to nebude nepovolená reklama, když napíšu, že nám tam bezmála zachránili život, protože jsme padaly hlady. Vaří tam skvěle i ve tři ráno.

No a v půl páté už jsme spolu s několika dalšími podobnými šílenci nastupovaly do příjemně vyhřátého rychlíku Zlín-Praha. Endorfiny mi nějak nedaly spát, ale to se dožene, víkend je ještě mladý.

Shrnutí: Do Zlína – JO! Na Stratovarius – JO!!! Kdykoliv.

(Jsem zvědavá, až vymyslí něco třeba v Českých Budějicích ...)